

Vůně vánoc

Helena Vondráčková

Když noc, jak černý krystal,
se právě chtěla snést,
v té chvíli k nám sem přistál
návštěvník tam z hvězd.

Snad řízen tajnou silou
našel právě nás,
tu zvláštní hvězdu bílou,
byl tu sníh a mráz.

Sbor zpíval jednu z koled,
on ji naslouchal,
svou krásou začala bolet,
jak písničky které znal.

Vůně Vánoc vábí nás,
vůně Vánoc, žádná hráz.
V té vzácné chvíli nejsi sám,
vůně Vánoc vábí,
pojď sem k nám.

Náš poutník kráčel městem,
tím shonem vánočním,
každý dral se s prudkým gestem
vzít všechno bližním svým.

Přítel z galaxií
se tísnil v tramvajích,
tam si říkal, jinak žijí,
než o čem zpívají.

Pak tam stál potulný hráč,
co na mandolínu hrál,
hned se obraz lidských duší
trochu příznivější zdál.

Vůně Vánoc vábí nás,
vůně Vánoc, žádná hráz.
V té vzácné chvíli nejsi sám,
vůně Vánoc vábí,
pojď sem k nám.

/Vůně Vánoc vábí nás,/
vůně Vánoc, žádná hráz.
V té vzácné chvíli nejsi sám,
vůně Vánoc vábí,
pojď sem k nám.